

ART
EAT
TV 21

ARTEFAKTY 21

Podkarpacka Galeria Sztuki Współczesnej

Piotr Wójtowicz

Abstrakcja - Znak • Symbol • Metafora

Elżbieta Cieszyńska

Marek Haba

Mariusz Kościuk

Maciej Majewski

Marek Olszyński

Tomasz Rolniak

Renata Szyszlak

Piotr Woroniec Junior

Galeria Sztuki Współczesnej w Przemyślu

17.12.2021 - 12.01.2022

Galeria Sztuki Współczesnej w Przemyślu
17.12.2021 - 12.01.2022

Biuro Wystaw Artystycznych w Krośnie
18.11. - 11.12.2022

artefakty

Pomysł organizacji dorocznego przeglądu przemyskiego środowiska plastycznego pod nazwą *Salon Przemyski* związany był z powstaniem w roku 1975 Województwa Przemyskiego, Oddziału Związku Polskich Artystów Plastyków i Biura Wystaw Artystycznych. W zasięgu nowego województwa znalazły się środowiska artystów Przemyśla, Jarosławia, Przeworska i Lubaczowa.

Salon Przemyski ożywił działalność artystyczną nowego województwa i stał się interesującym przeglądem aktualnych tendencji w sztuce współczesnej. Kwalifikacja do wystawy czy otrzymane nagrody, były cenionym wyróżnieniem. Duże zainteresowanie artystów i widzów stworzyło doroczną platformę ścierania się osobowości, stylów i poszukiwań.

Po roku 1989 wraz z nową sytuacją w kraju, zmieniliśmy formułę przeglądu, koncentrując się na realizowanych przemiennie i bardziej wymiernych konkursach na *Rysunek / Grafikę Roku lub Obraz Roku*. Z chwilą powstania Województwa Podkarpackiego, nasze dotychczasowe środowisko plastyczne uległo znacznemu zmniejszeniu, ograniczając się w zasadzie do największego środowiska artystów zamieszkałych na terenie Przemyśla. W związku z tym, w roku 1999 zaproponowaliśmy nowy projekt pod nazwą *Artefakty - Doroczny Intermedialny Przegląd Przemyskiego Środowiska Plastycznego*, znacznie rozszerzając dotychczasową formułę. Pomimo pozytywnych opinii, efekty tego projektu nie były na tyle obiecujące, aby uzasadniały dalszą jego kontynuację.

Realizowana od wielu lat, tradycyjna forma dorocznych przeglądów działających na zasadzie: konkurs - jury - wystawa pokonkursowa, w niewielkich środowiskach artystycznych z reguły prowadzi do marginalizacji tego typu działań, a w konsekwencji do formułowania fałszywych ocen, nie mających wiele wspólnego z aktualną sytuacją w sztuce. W naszym przekonaniu, taka formuła wyczerpała się i wymagała nowego otwarcia. Realizowany równolegle i podobny w założeniu przegląd w Rzeszowie, dodatkowo stwarzał niezamierzone wrażenie konkurencyjności.

W miejsce dotychczasowych przeglądów regionalnych - zaproponowaliśmy doroczne projekty autorskie - *Artefakty*, mające na celu rozpoznanie, ujawnienie i analizę wybranych problemów, zjawisk i tendencji w sztuce współczesnej przy udziale krytyków i artystów regionu Podkarpacia - tworząc *Podkarpacką Galerię Sztuki Współczesnej*.

Liczymy, że zakładany brak rywalizacji i zawsze problematycznych werdyktów jury sprzyjać będzie prawdziwie swobodnej kreacji artystycznej i stworzy ciekawą, intrygującą sytuację - nieskrępowaną regułami - konfrontację postaw i dialogu poszukiwań artystycznych.

Organizatorzy

2002	Artefakty - 2	2005	Artefakty - 5	2008	Artefakty - 8
	Antoni Adamski Granice sztuki		Stanisław Makara I jeszcze raz o człowieku		Antoni Adamski Metafizyka martwej natury
	Cyprian Bielaniec Janusz Jerzy Cywicki, Marek Adam Olszyński Piotr Serafin		Krzysztof Krzych Jerzy Plucha Janusz Szpyt		Łukasz Huculak Stanisław Jachym Ryszard Kryński Krzysztofa Lachtara
	Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu Galerii Sztuki Współczesnej BWA w Sandomierzu	2006	Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu Artefakty - 6	2009	Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu Artefakty - 9
2003	Artefakty - 3		Tomasz Kisiel Czy sztuka jest do zbawienia koniecznie potrzebna		Magdalena Rabizo Birek Refleksja o naturze w sztuce ponowoczesnej
	Magdalena Rabizo-Birek Bez końca o człowieku		Grzegorz Frydryk Marek Olszyński Tomasz Potuczko Andrzej Rułka		Elżbieta Katarzyna Cieszyńska Magdalena Cywicka Antoni Nikiel Piotr Rędziński
	Stanisław Białogłowicz Marek Pokrywka, Wiesław T. Wodnicki Piotr Wójtowicz		Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu		Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu
	Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu Galerii Sztuki Współczesnej BWA w Sandomierzu Biuro Wystaw Artystycznych w Krośnie Małopolska Galeria Sztuki „Dwór Karwacjanów” w Gorlicach Biuro Wystaw Artystycznych w Tarnowie Biuro Wystaw Artystycznych w Rzeszowie	2007	Artefakty - 7 Katarzyna Winiarska Dzieła(nie)skończone Lila Kalinowska Joanna Kogut Dorota Stonawska Małgorzata Wojdyło Damian Ziobrowski	2010	Artefakty - 10 Agata Sulikowska Dejena Nieznosna materialność bytu Iwona Demko Tomek Mistak Sylwester Piotr Stabryła Łukasz Szalankiewicz-Zeniał Sławomir Toman
2004	Artefakty - 4		Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu		Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu
	Stanisława Zacharko Co to jest rzecz? ułamek wszechświata				
		2008	Artefakty Magdalena Rabizo-Birek Bez końca o człowieku Stanisław Białogłowicz Marek Pokrywka, Wiesław T. Wodnicki Piotr Woroniec Piotr Wójtowicz Ueckermunde / Spichlerz sztuki / Niemcy	2011	Artefakty - 11 Artur Mordka Transgresje Łukasz Gil Marek Haba Przemysław Pokrywka Tomasz Rolniak Piotr Woroniec Jr Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu
	Andrzej Cieszyński Janusz Jerzy Cywicki Julia Olech-Nowak Tadeusz Nuckowski Jadwiga Sawicka Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu Galeria Sztuki Współczesnej BWA w Sandomierzu Galeria Miejska w Częstochowie Galeria Zielona w Busku Zdroju Biuro Wystaw Artystycznych w Kielcach				

2012	Artefakty - 12 Grażyna Stojak Czas to świnia! Janusz J. Cywicki Ryszard Kryński Grażyna Niezgoda Marian Szajda Piotr Woroniec Rena Wota Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu Muzeum Regionalne w Stalowej Woli Muzeum Kresów w Lubaczowie	2016	Artefakty 16 Jacek Kawalek Krag Alojzego Zawady Marian Chmielecki, Ryszard Dudek Paweł Dziura, Józef Gazda, Andrzej Korzec, Tomasz Karol Kuźniar, Magdalena Miłoś-Kuta, Magdalena Nałęcz, Irena Oryl, Emil Polit Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu	2020	Artefakty 20 Łukasz Cywicki Teraz MY! młoda grafika podkarpacia 6/127 Ewelina Bielecka Amelia Kalwas Klaudia Lech Katarzyna Łach Kinga Ostrowska Sylvia Zawiślak Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu
2013	Artefakty 13 Dorota Rucka Marmaj Osamotniony na szczytach serc Barbara Hubert Paweł Chlebek Grzegorz Frydryk Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu	2017	Artefakty 17 Piotr Wójtowicz Realizm abstrakcji Jerzy Cepiński Janusz J. Cywicki Ryszard Dudek Dorota Jajko-Sankowska Tomasz Mistak Jerzy Tomala Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu Biuro Wystaw Artystycznych w Krośnie (2019)		
2014	Artefakty 14 Sławomir Toman Granice malarstwa Tomasz Baran Bartosz Kokosiński Jan Szczepkowski Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu	2018	Artefakty 18 Błażej Burkacki Ziemią związani Franciszek Frączek Janina Ożóg-Czarnowska Stanisław Kucia Leszek Kuchniak Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu		
2015	Artefakty 15 Grażyna Stojak Wytwarzam ciepło na własny użytek Magdalena Bąk Urszula Chrobak Janusz J. Cywicki, Łukasz Cywicki Małgorzata Dawidiuk, Jan Ferenc Maria Ferenc, Elżbieta Piórecka Narcyz Piórecki, Grażyna Stojak Tadeusz Gustaw Wiktor, Rena Wota Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu	2019	Artefakty 19 Piotr Wójtowicz Abstrakcja i Natura Andrzej Cieszyński, Magdalena Cywicka, Bartosz Nalepa, Antoni Nikiel, Tadeusz Nuckowski, Narcyz Piórecki, Piotr Rędziniak Galeria Sztuki Współczesnej w Przemysłu Biuro Wystaw Artystycznych w Krośnie		

Piotr Wójtowicz

Urodził się w 1958 roku w Stalowej Woli. Absolwent PLSP w Jarosławiu. Studia na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w pracowni prof. Jana Szancenbacha i pracowni rysunku prof. Zbyluta Grzywacza. Nauka grafiki w pracowni wkłęsłodruku prof. Mieczysława Wejmana. Dyplom z wyróżnieniem uzyskał w 1983 roku. Uprawia głównie malarstwo i rysunek, zajmuje się także projektowaniem graficznym. Jest animatorem działań z zakresu kultury plastycznej współpracując jako kurator z galeriami BWA w Krośnie, Piwnicą Pod Cieniami - galerią Muzeum Rzemiosła w Krośnie, Galerią Sztuki Współczesnej w Przemyślu, Podkarpackim Towarzystwem Zachęty Sztuk Pięknych w Rzeszowie. Współpracował także z Krośnieńskim Domem Kultury, obecnie Regionalne Centrum Kultur Pogranicza, wspierając nieprofesjonalny ruch plastyczny. Inicjował wystawy wybitnych postaci z tego obszaru aktywności artystycznej. Opracowuje katalogi wystaw, pisze teksty i recenzje o sztuce innych artystów. Od 1983 roku był pedagogiem Liceum Plastycznego w Krośnie (wcześniej z siedzibą w Miejscu Piastowym), gdzie blisko trzydzieści lat kierował sekcją przedmiotów artystycznych. Uczył rysunku i malarstwa wg autorskiego programu problemowego i dydaktycznego. Obecnie na emeryturze. Juror w przeglądach plastycznych uczniów szkół artystycznych II stopnia, inicjator wystaw utalentowanej młodzieży. W latach 2005, 2006 prowadził w sekcji studiów zaocznych, pracownię malarstwa w architekturze w Instytucie Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego. Członek zespołów jurorskich regionalnych i międzynarodowych profesjonalnych konkursów plastycznych.

Zorganizował ponad 30 wystaw indywidualnych. Brał udział w licznych wystawach zbiorowych środowiskowych, ogólnopolskich, zagranicznych. Laureat konkursów międzynarodowych, ogólnopolskich i okręgowych. W latach 1991 - 1995 pełnił funkcję wiceprezesa ZPAP Oddziału Rzeszowskiego. Był czterokrotnym stypendystą Ministerstwa Kultury i Sztuki w latach 1986, 1988, 1996 i 2001. W roku 1999 i 2010 otrzymał Nagrodę Indywidualną I-go stopnia Dyrektora Centrum Edukacji Artystycznej, za szczególny wkład w rozwój edukacji artystycznej w Polsce. Mieszka w Krośnie.

„Prostota nie jest celem w sztuce, ale dochodzi się do prostoty mimo woli, zbliżając się do realnego sensu rzeczy”

Constantin Brancusi

„Myślę, że malując abstrakcyjny obraz, możesz niechcący zostawić znaki, które mówią o wiele więcej i głębiej o rzeczach, które są twoją obsesją”

Francis Bacon

„Nawet najbardziej abstrakcyjna sztuka ma swoje źródło w konkretnej rzeczywistości, w dotkliwości naszego bytu”.

Wiesław Myśliwski

Abstrakcja - Znak, Symbol, Metafora.

Trzecia część tryptyku wystaw poświęconych Abstrakcji w twórczości artystów związanych z regionem Podkarpacia, ma na celu dopełnienie poprzednich części o te przejawy i źródła inspiracji, które co prawda zasadniczo wiążą się z ideami wyrażonymi w poprzednich edycjach (Realizm Abstrakcji / Artefakty 17 / , Abstrakcja i Natura / Artefakty 19) ale w sposób na tyle interesujący rozwijają je odsłaniając nowe tropy, że nadane im w ich pracach świeże i wyraziste oblicze warte jest osobnego omówienia i prezentacji. Zarysowujący się przy tym brak wyczerpania, wskazuje zarazem na wciąż obecny potencjał, jaki w kształtowaniu abstrakcyjnej formy malarstwo nadal ze sobą niesie i odkrywa, dając jednocześnie istotne i autentyczne pole do autoekspresji, jak też odnajdywania pozafizycznych impulsów. Sygnały te, znalezione w fizycznej, empirycznej rzeczywistości, przeżywanej tu i teraz, sublimowane są w abstrakcyjne przekształcenia wobec świata form przedmiotowych, dając zarazem interesujące, artystyczne rezultaty, obiecujące w swojej czasowej perspektywie zarysy odrębnych i niepodległych, artystycznych wizji. Niemniej, swoista prywatność autorskich propozycji tworzących zawartość wystawy, daje się wyprowadzić z podstawowych, fundamentalnych pojęć czy stylistycznych figur i wynikających z nich sposobów obrazowania, jakie możemy znaleźć nie tylko w tradycji modernistycznej, ale także w szerokiej i odległej czasowo perspektywie historii wyobrażeń w sztuce w ogóle.

Kluczowe pojęcia a właściwie ich wizualna materializacja, tworzące ramy aktualnej wystawy : Znak, Symbol, Metafora, były wszak obecne w kulturowej przestrzeni plastycznych przejawów od prehistorii po nowoczesność. Z różnym co prawda nasileniem w określonym czasie, ale niewątpliwie niekiedy wyjątkowo „aktywne” i znaczące. Jednak to modernizm wieku XX uczynił z nich szczególnego rodzaju artystyczne narzędzia poznania, umożliwiając niejednokrotnie istotne dla rozwoju języka sztuki metody wyrażania współczesnego świata. W zasadzie, wszystkie trzy hasłowe, interesujące nas jakości, zmierzają wartkim nurtem w stronę niezbywalnego obszaru każdej twórczości, niezależnie od jej narzędzi i kategorii, jakim pozostaje domena wyobraźni. Szczególnie w kontekście hasła głównego, którym jest Abstrakcja, z definicji pomijająca przedmiotowość i jej opis, znaczenie zdolności imaginacji rozumianej także jako synchronia ze sferą przeżyć i całkiem konkretnymi doświadczeniami, wydaje się być dyspozycją zasadniczej wagi. Warto jednak podkreślić, że tradycja europejskiego abstrakcjonizmu raczej stopniowo, w sposób pozbawiony gwałtownych ruchów,

ewoluowała w stronę bezprzedmiotowych przedstawień, stopniowo oswajając imaginarium współczesnego odbiorcy ze stylistycznymi transformacjami.

Stopniem pierwszym i podstawowym zarazem, okazuje się tu dążność do redukcji, syntezy i upraszczania wizerunku, niemająca precedensu nawet w sztuce zdawałoby się tak przełomowej dla nowoczesności jak impresjonizm, który pomimo swoich niewątpliwych zasług i formalnych zdobyczy, pozostawał swoistą odmianą naturalizmu. Dopiero wizje postimpresjonistyczne inicjują pierwsze istotne wątki myślenia i obrazowania, które pozwalają wyłonić formalne akcenty stanowiące, mimowolną być może ale zdecydowaną bazę malarzkiego abstrahowania. Idące za nimi uwolnienie od naturalistycznego opisu podkreśla odrębną jakość stosowanych środków, ich wizualne oraz wyrazowe zalety. Zarówno Cezannowska idea sprowadzania natury do podstawowych brył geometrycznych, jak też nasycony emocjami gest van Gogha, po pełne esencjalnych treści symboliczne płaszczyzny obrazów Gaugina, w swojej czasowej, finalnej konsekwencji, spełniają się uzyskując pełnię abstrakcyjnego wyrazu w lirycznej abstrakcji Kandinskiego, symbolicznej, teozoficznej redukcji Mondriana i rudymenarnie geometrycznym, czystym, bezprzedmiotowym odczuciu Malewicza. Środki te, doprowadzone przez ojców założycieli abstrakcjonizmu do pewnego ekstremum i nieco zastygłe w ramach idei, które w większości je wygenerowały, odżywały i po dzień dzisiejszy odradzają się wciąż na nowo w wielu mniej zideologizowanych postaciach i artystycznych realizacjach. W zamian nieco krępującej doktryny, proponują one nasycenie ich osobistą sferą przeżyć i indywidualnym wysiłkiem przepracowania szeroko pojętej tradycji w celu odkrycia własnych i niepodległych form wyrazu.

W tym miejscu spróbujmy zdefiniować interesujące nas pojęcia, aby uporządkować terminologię i jej zrozumienie... Picasso mawiał, że każdy obraz jest znakiem. Ale co to za znak, czym on jest i co oznacza? Może oczywiście sygnować w najszerszym tego słowa rozumieniu czas (znak czasu), w mniejszym choć podstawowym zakresie także osobowość i rodzaj wyobraźni twórcy, jego kompetencje warsztatowe i intelektualne... Ale chyba nie takie ujęcie znaku twórca kubizmu miał na myśli. Patrząc przez pryzmat Jego własnej twórczości, uznać można, że postrzegał On znak przede wszystkim jako zredukowaną postać wizerunku i przestrzeni w której zanurzony jest przedmiot - motyw. Kubistyczne rewelacje niosły wszak początkowo syntetycznie uogólnioną, następnie rozbitą na geometryczne drobiny a na koniec skompresowaną strukturę przedmiotowo - przestrzenną widzialnego i doświadczanego zmysłami obiektywnego świata. Ale nawet w najbardziej śmiałych postkubistycznych deformacjach późnej twórczości Picassa, zawsze odnajdujemy żywy ślad przedmiotowego źródła, który pozostając wizualnym impulsem, jest wyodrębniony i objawiony jako jego istota. Znak bowiem, jakkolwiek by nie był, nawet jako forma dalekowschodniego pisma, zwykle pozostanie odniesieniem do rzeczywistości oznaczanej. Zawierając zarazem ładunek emocjonalny, stanie się artystycznym znakiem doskonałym, którym to terminem objąć można np. całą niemalże twórczość genialnego Hiszpana. Giacometti miał powiedzieć, że czego nie dotknie Picasso zamienia się w dzieło sztuki. Inni dodawali, że także w poezję co w gruncie rzeczy wskazuje na jakiś istotny, wspólny obszar...

Ta ostatnia uwaga znakomicie otwiera drugą a może i trzecią interesującą nas definicję dotyczącą hasłowych terminów. Czym bowiem, w przestrzeni sztuki a zwłaszcza malarstwa, staje się znak nasycony silną emocją jeśli nie symbolem...? Emocje te w skrajnych swych postaciach mogą przybrać takie ekstremum, że porzucają niejako ostatnie zewnętrzne ślady znakowanego przedmiotu jako desygnatu i uwalniają się wcielać w czystą materię swojego ekstatycznego zapisu. Ale czy wtedy nie znaczy on jeszcze więcej i dosadniej, osiągając wymiar prawdy doświadczenia jakiego wcześniej nie moglibyśmy się spodziewać? Symbol bowiem ucieleśnia i wskazuje na dotykalny fragment rzeczywistości stając się zarazem jego integralną częścią. Grecki źródłostów terminu symbol - symbolon, kieruje nas w stronę słowa „łączyć”...

W odniesieniu do praktyki malarzkiej, czy szerzej artystycznej możemy to rozumieć jako rezultat pewnego zjednoczenia, komunii formy i jej nadajnika, która wciela rzeczywistość. Jednocześnie w tym żywiołowym przekroczeniu ram

przedmiotowych, emocjonalnie ukształtowany symbol, staje się swoistą, uzewnętrzną postacią interferencji, migotania sensu na progu abstrakcyjnej formy i jej całkiem realnego źródła. Cały dorobek abstrakcyjnego ekspresjonizmu stanowi znakomitą, artystyczną wykładnię różnych form emocjonalnego symbolizmu, w którym, bo inaczej być nie może, pobrzmiewa zarazem mitologiczne echo. W tym kontekście nie można też pominąć przykładu tradycji dalekowschodniej kaligrafii opartej na formule piktogramów i ideogramów, mającej istotny wpływ na kształtowanie świadomości symbolicznych form wyrazu współczesnego malarstwa po obu stronach Atlantyku (action painting, gestualizm, taszyzm).

Kapitałą wartością symbolu jako artystycznej figury stylistycznej jest jego otwartość interpretacyjna. Mając swój początek w konkretnym, symbol zdolny jest przekroczyć swoją genezę emanując zdecydowanie większą pojemnością znaczeniową niż ma to miejsce w przypadku znaku czy tym bardziej w przypadku mimetycznego, naturalistycznego odwzorowania. Stąd abstrakcyjna formuła zobrazowanego symbolu w sposób niemal doskonały rymuje się z otwartą, interpretacyjną przestrzenią wszelkiego rodzaju nieprzedmiotowych utworów. W związku z tym odbiorca abstrakcji siłą rzeczy przyjmując otwartą, pozbawioną uprzedzeń i rejonerskiego nastawienia postawę, może dotrzeć do nieoczekiwanego, hermeneutycznego wręcz odkrycia zarówno samego dzieła jak też oznaczonego w nim aspektu rzeczywistego. Według Jurija Łotmana, wybitnego semiotyka kultury, symbol jest pośrednikiem między synchronią tekstu (obrazu, P.W.) i pamięcią kultury.

Idąc dalej, chcąc na koniec ubrać symbol w atrybuty ogólnoludzkiego doświadczenia, sięgnijmy po znaczącą uwagę Platona, mówiącą o tym, „że pierwotnie natura ludzka była jedną i byliśmy całością a pragnienie i dążenie do tej jedności nazywamy miłością”. Czyżby symbol jawił się najskuteczniejszym artystycznym wyrazem tego dążenia i czy twórczość jak i sama sztuka będąca u swego źródła wyrazem głębokiej empatii wobec świata, nie okazywała się najdoskonalszą przestrzenią jego realizacji..?

W odróżnieniu od znaku i symbolu, dla których z łatwością możemy znaleźć wizualną genealogię i tożsamość, metafora jako stylistyczny klucz artystyczny, ma swój podstawowy rodowód w literaturze. Wg klasycznej definicji jest ona rodzajem przeniesienia jednego obrazu na drugi, czy też połączenia jednego wyrazu z drugim w taki sposób, by uzyskały nowe, zaskakujące znaczenie, wynikające z ich dosłownej treści. W materii języka, wydaje się to co prawda rodzajem wyszukanego zabiegu, ale dość często wspomagającego poetycki przekaz a nawet funkcjonującego i przenikającego do języka potocznego. Sięgając do starożytnej tradycji Horacjańskiego pragnienia by poemat był jak obraz (ut pictura poesis) i przekonania Symonidesa że malarstwo to niema poezja, odkrywamy odległe próby łączenia obydwu języków, które ukształtowały teorię wzajemnego oświeclania się sztuk, czy inaczej tzw. „korespondencji sztuk”. Miały one na celu godzić żywioł myślenia dyskursywnego z obrazowym. Sprawa wszak nie jest prosta, bowiem w obszarze materii warsztatu plastycznego sytuacja komplikuje się o tyle, że mechanizmowi transferu znaczeń podlega zarówno substancja nieożywionej czysto fizycznej materii, jak też podlega jej zwrotnie materia pojęciowa zanurzona w słowie. Aby np. substrat farby uzyskać aurę znaczeniową, wyobraźnia twórcy - malarza musi otworzyć się na pewien rodzaj gry...Jej smak i reguły są osiągalne jedynie w domenie pewnej wibracji, tzw. migotania sensu, której nie zawaham się nazwać duchową. Stąd zdolność metaforyzowania w ogóle, sięgając do potencjału wyobraźniowego jako swoiście ludzkiej techniki imaginacyjnej, staje się jednocześnie odkryciem bezcennych metafizycznych walorów czy dyspozycji wyobraźni jako takiej. Sztuka abstrakcyjna wydaje się wyjątkowo adekwatnym obszarem do eksplorowania wyobraźni wizualnej, przenosząc ciężar z właściwego sztuce opisowej myślenia dyskursywnego, logocentrycznego, na ikoniczny posługujący się obrazem jako nośnikiem pewnej wsobnej, wyrazowej energii. Myślenie obrazem, czerpiące z refleksyjności wizualnej i zanurzenie tejże od początku w domenie niezbędnej do jego urzeczywistnienia materii, wymusza niejako pewien szczególny rodzaj procesu, którego nadrzędnym celem staje się jej animowanie, czy inaczej uduchowienie w sposób bezpośredni, bez udziału przedmiotowej rekwizytorni.

Z drugiej strony, jak zauważa w interesującym artykule pt. „Milczy i mówi obraz” Zbigniew Mańkowski (ArsForum nr 1 , 2017) analizując m.in. dociekania znanego filozofa sztuki Gottfrieda Bohema, „nie można zakładać całkowitej przekładalności obrazu na język. Logos obrazu jest niemy ponieważ pozostaje zakorzeniony w rzeczowej, /materialnej/ stronie rzeczywistości.(...) Ontyczna inność obrazu naznaczonego piętnem różnicy, reprezentuje język niemy albo milczący.” Ta refleksja prowadzi nas do uznania, pomimo prób przenikania dyskursu w rzeczywistość obrazu za pomocą metafory, (niejednokrotnie służą temu tytuły nadawane obrazom), swoistej niepodległości i odrębności obrazu jako bytu autoreferencyjnego. To co widać jest tym co widać jakby powiedział Frank Stella. Nie należy jednak zapominać, że do tego co widać, nieodmiennie prowadzi malarza silna wola odczytania podświadomych źródeł wyobraźni, nadających każdemu autentycznemu dziełu, ciężar i moc subiektywnego doświadczenia, przemienionego w swych realizacjach w nowe, wizualne wyobrażenia. Konstruowanie odmiennej od naturalistycznej przestrzeni aury obrazu i zanurzenia w niej logicznych dlań, bo wynikających z jego dyktatu związków form, zdaje się wyznaczać ramy, których szczelność uchylać się może niekiedy na pokusę dopełnienia wyobrażonego przez wyrazowe w nieustającej potrzebie metaforyzowania własnych doznań i przeżyć.

Na koniec pozostaje mi wyrazić nadzieję, że powyższe rozważania i uwagi, mają swój ślad w pracach zaproszonych do wystawy artystów. Ufam też, że uważny odbiorca w zaprezentowanym na wystawie skromnym fragmencie ich twórczości odnajdzie nie tyle nowatorstwo, wyczerpująco jak się wydaje zarysowane i zrealizowane w klasycznej, modernistycznej praktyce, ale oryginalność odwołującą się co prawda do tradycji idei nowoczesności, jednak przetwarzającą ją i filtrującą przez pryzmat ich własnego, prywatnego świata i indywidualnych dyspozycji wyobraźni.

Istotnym dopełnieniem powyższego tekstu, zwyczajem poprzednich prezentacji są refleksje własne artystów zamieszczone na ich autorskich stronach niniejszej publikacji. Niech pozostaną nimi także moje uwagi poświęcone ich twórczości, dedykowane zarówno im samym jak również szerokiemu odbiorcy .

Elżbieta Cieszyńska

Twórczość Elżbiety Cieszyńskiej posiada pewien rys konceptualny. Z wyraźną wszak i zasadniczą różnicą względem radykalnej ortodoksji tego kierunku, ponieważ artystka swoje koncepcje, głównie tematyczne, materializuje plastycznie w zgoła konwencjonalnych dyscyplinach i właściwych im technikach. Niezależnie od powziętego tematu, niosą one ze sobą często powracający w różnych postaciach motyw abstrakcyjnych, koncentrycznych znaków o cechach gniazd, wirów lub kokonów otaczających i rozwijających się wokół swojego centrum. Czy będą to inspiracje przedmiotowe (cykle: Archeologia krajobrazu, Twierdza), czy metafory i idee (cykl: Mapy pamięci, Hypatia) wspomniany znak w różnych wariantach powraca z zagadkowym uporem określając zarazem rozpoznawalny idiom Jej obrazów, rysunków i grafik. Paradoxem tej twórczości jest jednocześnie fakt, że dla wizualizacji głębokiej introspekcji i analizy powziętych tematów, mających swoje źródło w realnym, przedmiotowym świecie, stosuje artystka abstrakcyjne formy, uznając je nie tylko za jedynie adekwatne, ale także na tyle pojemne, by obejmowały swoim wyrazowym potencjałem niczym mostem zawartą w nich treść.

Marek Haba

Obrazy tego malarza, stanowią przykład intrygującego przenikania walorów obrazowania opisowego z mocno odrealnionym. Na płaszczyźnie mniej lub bardziej rozedrganych powierzchni atrakcyjnie rozmalowanych i fakturalnie złożonych, które w związku z tym już same w sobie mogłyby tworzyć zajmującą plastyczną narrację, nakłada on konstrukcje nieuchwytnych i zagadkowych struktur, określanych środkami mimetycznymi. Jednak mocno światłocieniowa i zgoła iluzyjna tożsamość tych form, gubi swoją przedmiotowość w bezprzedmiotowej materii swego tła. Efektem tej zaskakującej sytuacji jest stan zawieszenia, który trwa nieprzerwanie w naszej pamięci, pomimo tytułów pomagających osiągnąć grunt upragnionego zrozumienia. Zawieszenie to, bynajmniej nie będąc formalnym kompromisem, określa siłę zrealizowanych malarskich wyobrażeń.

Mariusz Kościuk

Kształtowanie malarskiego znaku, który nie byłby jedynie prostym wizualnym destylatem, informacyjnym komunikatem i surowym graficznym rudymeniem, jest nie lada sztuką. Jednoczesne zachowanie pikturalnych jakości obrazu z dynamiką i siłą możliwego skrótu, wymaga dużej czujności by nie ulec skrajnościom. Mariusz Kościuk od lat ćwiczy w tym względzie umiejętność utrzymania właściwej równowagi, dzięki czemu jego obrazy zachowując sensualny powab posiadają moc daleko posuniętej syntezy wizerunku. Zdobyczą nadrzędną jednak, zgodnie z logiką procesu redukcji cech przedmiotowych, obok wymienionych zalet jego prac okazuje się każdorazowo, docieranie do nieoczekiwanych pokładów sensu określonego motywu, jego najgłębszej istoty, odsłanianych na drodze wciąż poszerzanych, poznawczych granic własnej wyobraźni.

Maciej Majewski

Wyprawa Macieja Majewskiego w rejon abstrakcji jest wycieczką nie pozbawioną istotnych przyczyn i równie istotnych skutków. Opuszczenie, nie bezwzględne i zapewne nie ostateczne przedstawieniowego terytorium, które równoległe i bez konfliktu towarzyszy jego artystycznej praktyce, podyktowane zostało być może odległym marzeniem badacza kosmosu. Tak jakby matematyczna logika form wszechświata i astronomiczny paradoks astralnego uniwersum same podpowiedziały artyście cały zespół malarskiej morfologii. Ale ta łagodna, choć logiczna presja i wymóg motywu, w pracach Macieja Majewskiego przybiera kształt fascynującej, wizualnej refleksji i fantazji. Jego prywatna, namalowana kosmogonia, bardziej rządzi się prawami obrazowej składni, dotykając przede wszystkim odległych krańców własnej plastycznej imaginacji, gry przestrzeni, harmonii form i barw, niż chęcią zilustrowania gotowych, naukowo obliczonych projekcji atlasu nieba. Co ciekawe...poznanie artystyczne pokazuje tu swój uwodzicielski a może i zwycięski pazur, wznosząc się ponad uniwersytecką naukę o gwiazdach i budowie Wszechświata

Marek Olszyński

Swoje metaforyczne malarstwo, pełne zagadkowych abstrakcyjnych, nieco surrealistycznych znaków, łączy Marek Olszyński z dynamicznie kształtowaną ekspresyjną figuracją. Zacięcie krytyczne o zaangażowanych w społeczną aktualność wektorach, ubieranych w groteskowe i pełne ironii kształty i równie groteskowy, alogiczny letryzm, nie wyklucza jakże często pojawiającej się w tej twórczości poetyckiej i lirycznej narracji, sięgającej jakby do innego obszaru wrażliwości malarza. Narracja ta, ujmuje niejednoznacznością i wyrazistą, zapadającą w pamięć bezprzedmiotową formą. Prześwitujące przez nią znaczenia, filtrowane są tu abstrakcją przedstawienia wprawiając nas w stan magnetycznego zakłopotania będącego zarazem skutkiem znalezienia się w malarskim eksterytorium, bogato rozpiętej palety barw i specyficznej miękkości powierzchni obrazu. Twórczość ta posiada trudne do zdefiniowania napięcie, wynikające jak można przypuszczać z jednoczesnej obecności przeciwieństw: krytycznej odwagi spojrzenia i czulej dyspozycji oka. Ten twórczy ambaras, być może najlepiej określa słowa kończące poemat „Jak” Edwarda Stachury, ulubionego skądinąd poety malarza...” cudne manowce, cudne manowce, cudne manowce...”

Tomasz Rolniak

Zostawić znaki po sobie...to ogólny, adekwatny dla etosu aktywności artystycznej przymiot, który okazuje się szczególnie odpowiedni dla określenia intencji twórczych Tomasza Rolniaka. Rozbrajająco bezinteresowna i rzecz by można krótkowilna chęć oznaczania swoją obecnością rozmaitych miejsc, przedmiotów i realnych sytuacji stanowi podświadomą być może potrzebę komunikacji artysty z otoczeniem. Kreślenie prostych, zazwyczaj geometrycznych figur, z których rodzaj nieregularnego trapezu wydaje się być tu rozpoznawalnym autorskim stemplem jest zarazem metodą „wrzutki” własnego signum w empiryczną potoczność. Wyraźne spersonalizowanie tego znaku, poprzez zaistniały kontekst, jest zastanawiającą próbą skonfrontowania obydwu obecności, co dzieje się bez ostentacji i wizualnej przemocy. Paradoksalność tego zabiegu, być może określa jego zasadniczy zysk. Równoległe, znaki te artysta przenosi często w konwencjonalne ramy obrazów czy obiektów eksponowanych we wnętrzach galerii i wówczas, nabierają one zaskakującej, szczególnej mocy, stając się symbolicznym, intrygującym echem niewyraźnego.

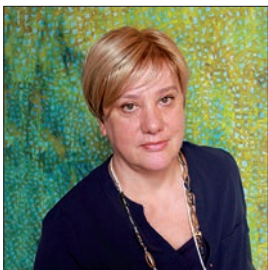
Renata Szyszlak

Malarstwo abstrakcyjnego informelu posiada niewątpliwą atrakcyjność mającą swoje źródło w wydawać by się mogło, nieograniczonej swobodzie kształtowania malarskiego śladu. Jeśli w założeniu dodać do tego komponent malarskiej struktury opartej o jakości mniej lub bardziej eksponowanej faktury, plastycznych mas itp. otrzymujemy efekt malarskiego pewnika bogatego w wachlarz rozmaitych wizualnych efektów... A jednak..., tak mogłoby się wydawać gdyby nie fakt, że być może ta właśnie konwencja bardziej niż inna, stosowana nie jako możliwy do zabawiania oczu festiwal malarskich smaków a przede wszystkim będąc czułą membraną wewnętrznych dyspozycji wrażliwości autora, zdolna jest napełnić się trudem nadawania wspomnianym śladom znaczeń,...to sytuacja nabiera zgoła innej perspektywy. Bowiem wpisana w metodę informelu poznawcza introspekcja, niesie spory ładunek ryzyka, by czułości i uważności nie zamienić w estetyzującą czułośćkowość i pustą nonszalancję. Uniknięcie tej pułapki wymaga dużej samokontroli, której skalę Renata Szyszlak zdaje się potwierdzać każdym swoim obrazem.

Piotr Woroniec Junior

Piotr Woroniec swoją przygodę z malarstwem zaczynał od mniej lub bardziej abstrakcyjnego, ekspresyjnie nacechowanego entourage'u. Jednak dość szybko dało się zauważyć, że artystę interesują montowane, wielowymiarowe realizacje, polegające na mocnym przestrzennym rozwinięciu malarskiego procesu. Powstawały w efekcie barwne, kartonowe na ogół obiekty głównie dwu lub trójwymiarowe a także rozmaite montaż na płaskim płótnie czerpiące z technicznej tradycji kolażu lub asamblażu. Od pewnego czasu, malarz wydaje się znalazł formułę godzącą niejako te dwa żywioły, opierając swoje nieprzedstawiające, strukturalne malarskie wyobrażenia na bazie aleatorycznie kształtowanych mas plastycznych stanowiących swoistą ektodermę obrazowego pola. Swobodnie budowane reliefy obrazów, chętnie przyjmujące odcisnięte ślady narzędzia, po zastygnięciu masy dopowiadane umiejętną ingerencją aplikowanej farby, odślaniają niezwykle intensywne spektakle malarskich metafor. Wraz z autorskimi tytułami wciągają nas one w grę indywidualnego poetyzowania.

Elżbieta Cieszyńska

Ukończyła Akademię Sztuk Pięknych w Krakowie na Wydziale Grafiki. Pracę dyplomową, uhonorowaną Medalem Rektora ASP, obroniła w pracowni miedziorytu pod kierunkiem prof. Stanisława Wejmana. Ukończyła również Podyplomowe Studia Pedagogiczne w Państwowej Wyższej Szkole Techniczno-Ekonomicznej w Jarosławiu. Obroniła pracę doktorską na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, promotor prof. Alicja Snoch-Pawłowska.

Zrealizowała 25 wystaw indywidualnych, uczestniczyła w wielu międzynarodowych projektach artystycznych. Kilukrotnie była stypendystką Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Wojewody Podkarpackiego i Prezydenta Miasta Przemyśla. W 2011 została odznaczona orderem honorowym „Zasłużony dla kultury Polskiej”. W 2021 otrzymała Nagrodę Marszałka Województwa Podkarpackiego na Międzynarodowym Triennale Malarstwa Regionu Karpat - Srebrny Czworokąt oraz wyróżnienie honorowe w Konkursie im. Mariana Strońskiego.

Zajmuje się grafiką warsztatową i projektową oraz malarstwem i rysunkiem. Jest kuratorem wystaw w Galerii Zamek i Galerii Baszta w Przemyskim Centrum Kultury i Nauki ZAMEK oraz członkiem redakcji miesięcznika „Nasz Przemyśl”. Pracuje w Państwowej Wyższej Szkole Wschodnioeuropejskiej w Przemyśle na kierunku Projektowanie Graficzne.

Trójca

Krajobraz, archeologia i linia to trzy najważniejsze elementy, wokół których buduję swój świat. Krajobraz jako przestrzeń życiowa i inspiracja, archeologia jako metoda poszukiwania źródeł oraz linia jako sposób zapisu i wyrażenia tego wszystkiego. Każda część tej trójcy zawiera w sobie wielość innych elementów. Tak jak linia, zbudowana jest z niewyobrażalnie wielu punktów.

P-2, P-4, 2021 - akryl (120 x 80 cm)

Marek Haba

Urodził się 13 stycznia 1983 roku w Rzeszowie. Absolwent Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych im. Piotra Michałowskiego w Rzeszowie. W latach 2003–2008 odbył studia na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego. W 2008 roku uzyskał dyplom z wyróżnieniem w Pracowni malarstwa prof. Tadeusza Gustawa Wiktora oraz w pracowni rysunku prof. Marleny Makiel – Hędrzak i prof. Stanisława Góreckiego. Obecnie pracuje w Zakładzie Rysunku i Kształtowania Przestrzeni na Uniwersytecie Rzeszowskim. Tam też otworzył przewód doktorski i jest w trakcie jego realizacji.

Swoje prace wystawiał na licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą, m.in. : 16 Biennale Petit Format de Papier, Belgia; 24 Festiwal Polskiego Malarstwa Współczesnego, Szczecin; V Międzynarodowy Konkurs Rysunku, Wrocław; Międzynarodowy Konkurs na Rysunek im. Andriollego, Nałęczów; Wystawa Twórczości Artystów z Rzeszowa i Podkarpacia – Termopile (Grecja); VI Triennale Polskiego Rysunku Współczesnego – Muzeum Kresów, Lubaczów. Uczestniczył w różnorodnych wydarzeniach artystycznych, plenerach i sympozjach malarskich. Laureat nagród i wyróżnień: 2021 – III Nagroda Dyrektora BWA w Rzeszowie w konkursie „Obraz, Grafika, Rysunek, Rzeźba Roku 2021”; 2021 – Nagroda Specjalna w Międzynarodowym Triennale Malarstwa Regionu Karpat „Srebrny Czworokąt”; 2015 – Nagroda Prezydenta Miasta Przemyśla w Międzynarodowym Triennale Malarstwa Regionu Karpat „Srebrny Czworokąt”; 2014 – Nagroda Prezydenta Miasta Częstochowy w 5. Ogólnopolskim Konkursie im. Mariana Michalika na Obraz dla Młodych Malarzy. Triennale Malarstwa, Częstochowa; 2010 – Wyróżnienie honorowe w 26 Ogólnopolskiej Wystawie Twórczości Pedagogów Plastyki, Rzeszów; 2008 – I Nagroda w VIII Konfrontacjach Sacrum w Sztuce – Wadowice; 2007 – Nagroda Prezydenta Miasta Rzeszowa „Młode Talenty” w dziedzinie kultury i sztuki za rok 2006.

Strona internetowa: marekhaba.com

Przedmiotem mojej adoracji, projektów, myśli, planów, wyborów kadru i wypełnienia nim płaszczyzny jest światło. Przeciwwstawia się ciemności. To ono organizuje kompozycję obrazu, promieniując z krystalicznych transparentnych form, które często pełnią rolę dominantę. Innym razem ciemne przedmioty wydobywam z mrocznego tła nikłym światłem. Po przyjrzeniu się z bliska można dostrzec bogatą fakturę powierzchni płótna budującą tkankę moich obrazów. Powstaje poprzez nawarstwianie farby, zbruzdzenia, łaty, spęknięcia, zadrapania. To na niej światło jawi się jako życiodajna energia i często kontrastuje z ciemnym, fakturalnym tłem kompozycji.

Opowieść światła, 2021 - akryl / deska (32 x 88 cm)

Mariusz Kościuk

Urodził się w 1961 r. Uprawia malarstwo, rysunek, rysunek prasowy i fotografię. Studiował na wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Dyplom w pracowni prof. Włodzimierza Kunza w 1989 r.

Zorganizował trzy wystawy indywidualne: w kościele oo. Franciszkanów w Przemyślu (1989); Galerii Sztuki Współczesnej w Przemyślu (1996) i Galerii u Piotra w Arboretum i Zakładzie Fizjografii w Bolestraszczech (2013).

Uczestniczył w kilkunastu wystawach zbiorowych oraz środowiskowych, ogólnopolskich i międzynarodowych konkursach plastycznych m.in. „Bóg, Człowiek, Świat” (kościół Franciszkanów , Przemyśl 1988, 1989); „Plastyka Przemyska” (Kielce 1991); I Międzynarodowe Biennale Malarstwa - Srebrny Czworokąt, Przemyśl 1994; Współczesne Malarstwo Przemyskie (Lwów 1996); wraz z grupą „Na Drabinie” (Warszawa 1999, Rzeszów 2006, NCK Kraków 2007, cerkiew w Baligrodzie 2014). Laureat Nagrody Artystycznej im. Mariana Strońskiego - Przemyśl 2011.

Mieszka w Przemyślu.

Dzieło sztuki, zgodnie z wolą artysty jest niearbitralnym, niejednoznacznym zapisem doświadczenia artysty, ascetycznym i pozbawionym wszystkiego co zbędne.

Głowa, 2021 - olej / tekstura

Maciej Majewski

Urodzony w 1963 roku. W latach 1983-1984 studiował na Wydziale Artystyczno-Pedagogicznym Uniwersytetu Śląskiego w Cieszynie, a następnie (1984-1988) w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie na Wydziale Grafiki. W 1988 roku uzyskał dyplom w pracowni grafiki warsztatowej prof. Romana Artymowskiego. Aneks do dyplomu uzyskał w pracowni malarstwa prof. Teresy Pągowskiej. Za najlepszy dyplom w 1989 r. został stypendystą Ministerstwa Kultury i Sztuki.

Brał udział w licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą. Jego twórczość skupia się na grafice warsztatowej, malarstwie, pastelach i rysunku. Jest laureatem kilku nagród w tym: II Nagrody w pierwszej edycji Jesiennych Konfrontacji, BWA Rzeszów 2010 i Grand Prix konkursu „Obraz, Grafika, Rysunek, Rzeźba Roku 2015”, na którym otrzymał również nagrodę publiczności. Od 2008 roku pełni funkcję Prezesa Związku Polskich Artystów Malarzy i Grafików Oddział w Rzeszowie.

W 2015 roku razem z fotografem Wacławem Nowackim założył grupę twórczą „Antypodyteam”. Wspólnie zrealizowali trzy wystawy: Antypody, Sztuka wiosłowania i Go Mars. Do ostatniego projektu „Go Mars” została zaproszona artysta rzeźbiarz Erika Nemeth.

Mieszka i pracuje w Rzeszowie.

Droga.

Kiedy w 2019 roku zaczynałem myśleć o nowym projekcie i nowej wystawie „Go Mars”, nie spodziewałem się, że będzie to przygoda z abstrakcją. Teraz wydaje się to dla mnie oczywiste i naturalne. Wybór abstrakcji jako języka artystycznej wypowiedzi jest kolejnym krokiem do szukania w moim malarstwie czystej formy, kompozycji i koloru. Ta stylistyka stała się dla mnie kluczem do opisanego świata i mechanizmów w nim zachodzących, w uniwersalny, czytelny dla każdego odbiorcy sposób. Abstrakcja nie naśladuje i nie odtwarza rzeczywistości, choć jest głęboko w niej zanurzona. Opisuje ją stosując język emocji, symboli i skojarzeń dostępny nam na wielu poziomach percepcji obrazu. Daje każdemu odbiorcy możliwość swobodnej interpretacji odwołując się bezpośrednio do naszej indywidualnej wrażliwości, doświadczeń, inteligencji i poczucia humoru. Dla mnie jest drogą dla szukania własnej tożsamości artystycznej, bardzo trudną ale dającą ogrom radości i satysfakcji.

Mars Reconnaissance Orbiter, 2020 - akryl / pastel / grafit na płycie (70 x 100 cm)

Marek Adam Olszyński

Urodzony w 1963 roku. Uprawiane dziedziny twórczości plastycznej: malarstwo, grafika, rysunek, instalacja & obiekt, projektowanie ilustracji i okładek, rysunek prasowy. Studia na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, specjalność: rysunek, litografia, malarstwo; dyplom z wyróżnieniem w 1989 roku. Obrona pracy doktorskiej na Wydziale Grafiki ASP w Warszawie (2001); habilitacja na Wydziale Grafiki ASP w Krakowie (2005). Stypendysta Ministerstwa Kultury i Sztuki w 1992 roku.

W latach 2012-2014 prezes Okręgu Rzeszowskiego Związku Polskich Artystów Plastyków. Pracownik Uniwersytetu Rzeszowskiego, gdzie prowadzi dyplomującą Pracownię Multimedialną, Pracownię Litografii i Druku Płaskiego, w Instytucie Sztuk Pięknych. Uczestniczy w projektach, akcjach i działaniach artystycznych jako współpomysłodawca i współorganizator akcji charytatywnych, plenerów, warsztatów, wystaw oraz sympozjów artystycznych; koordynator i współorganizator projektów artystycznych na byłym Wydziale Sztuki UR i w Okręgu Rzeszowskim ZPAP.

Uczestnik ok. 255 wystaw indywidualnych i zbiorowych, w kraju i za granicą; laureat nagród, m.in. I nagrody w konkursie „Rysunek Roku” - PGSW Przemyśl, Muzeum w Lubaczowie (1997); Nagrody Wojewody Przemyskiego za znaczące osiągnięcia w zakresie upowszechniania kultury w woj. przemyskim (1998); III nagrody w konkursie „Obraz Roku” - PGSW, Przemyśl (1998); I nagrody na III Salonie Plastyki Przeworskiej - Galeria Magnez, Przeworsk (1998); Nagrody Zarządu Województwa Podkarpackiego za całokształt działalności w dziedzinie kultury i sztuki (2002). Prace w kolekcjach krajowych oraz w zbiorach prywatnych w USA, Japonii, Austrii, Holandii, Belgii, Brazylii, Niemczech, Francji i Szkocji.

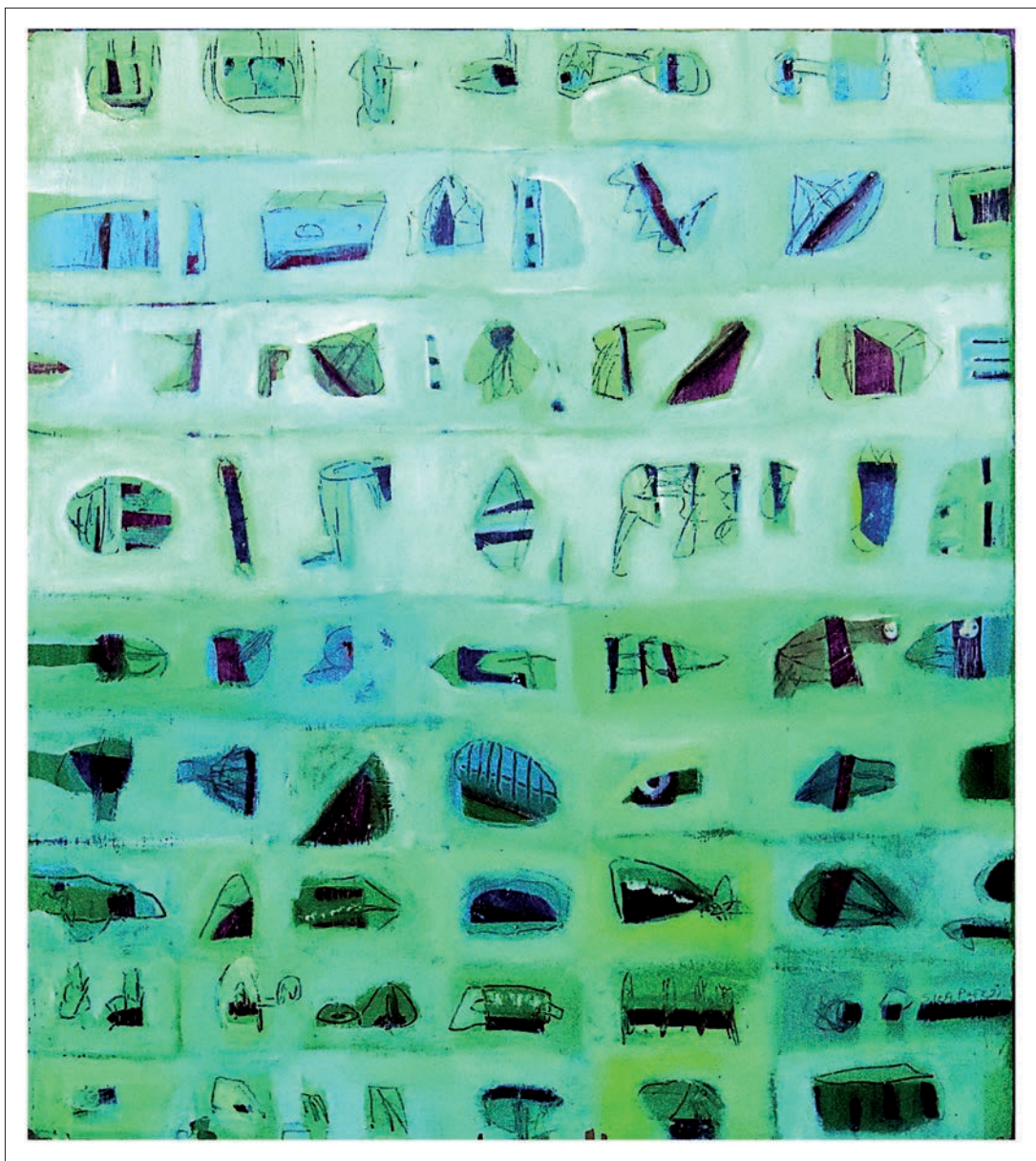
Kontakt: mao5@op.pl

Abstrakcja - Znak, Symbol, Metafora...

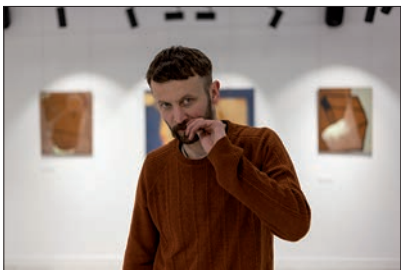
Dorothea Forstner, benedyktynka:

Każda rzecz podpadająca pod zmysły, w której wieczna idea łączy się z przemijającą materią, wskazuje na to, co wieczne, i w ten sposób staje się „symbolem” w znaczeniu najbardziej pierwotnym; wraz z nim dana jest nam owa „połowa”, która odpowiada drugiej i tworzy z nią całość.

Według mnie, tzw. język abstrakcji - nam artystom - właśnie TO ułatwia...

Z serii Siła Poezji, niedatowany - akryl na desce (69 x 44 cm)

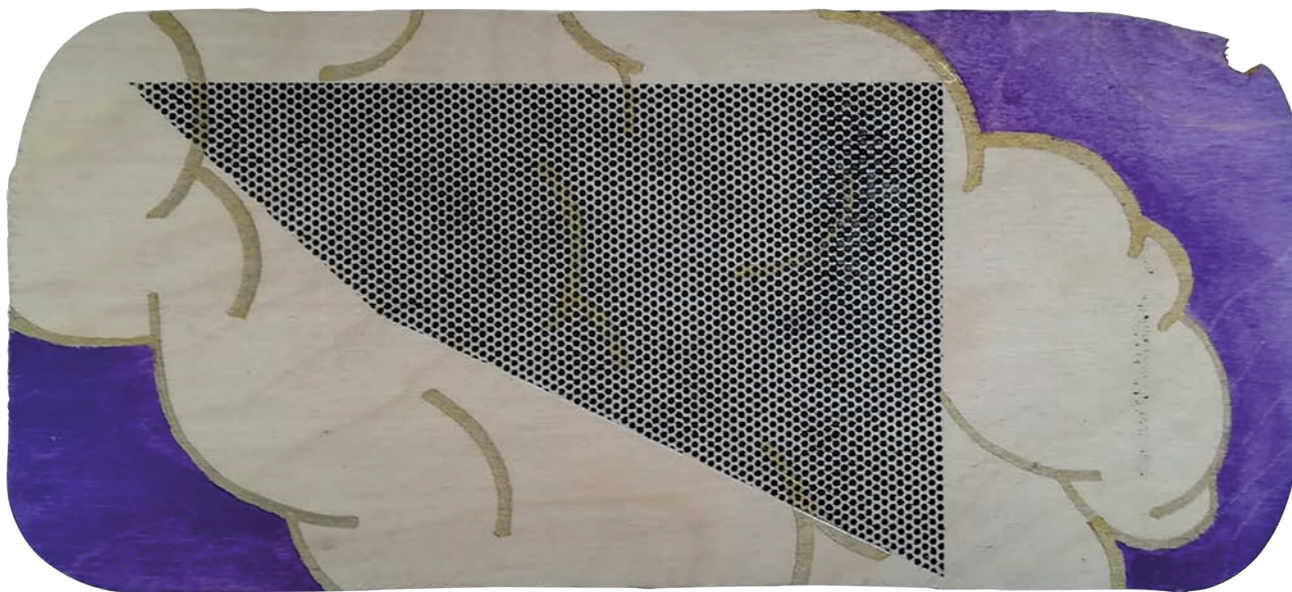
Tomasz Rolniak

Urodzony w roku 1981. Absolwent kierunku Edukacja Artystyczna na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego. Dyplom w pracowni malarstwa prof. Tadeusza G. Wiktora w 2008 r. oraz aneks w pracowni rysunku prof. Marleny Makiel-Hędrzak i prof. Stanisława Góreckiego. Studia podyplomowe na kierunku Organizacja Produkcji Filmowej i Telewizyjnej na PWSFTviT w Łodzi (2011-2014). Zajmuje się scenografią, malarstwem, fotografią, rysunkiem oraz obrazem ruchomym. Autor 17 wystaw indywidualnych i uczestnik ponad 200 zbiorowych, prezentowanych w kraju i za granicą. Laureat nagród i wyróżnień.

Wystawy indywidualne: „Chmurnik”, BWA Krosno (2020); „Łyko” malarstwo, obiekt i video Galeria Szklarnia Szkoły Filmowej Łódź; „Rozpadki” Wystawa na otwarcie pracowni Piotrkowska 36, Łódź (2017); „Abstrakcja na Strychu”, Galeria na strychu BDK Brzozów (2015); „Martwy las”, Studio filmowe Trefl, Gdynia (2015); „elekTRyczny Pastuch - wystawa pośmiertna”, BWA Sanok (2014); „Człowiek transcendencja Krowa” Tomasz Rolniak x Piotr Woroniec jr; IX Polski Zjazd Filozoficzny, Wisła (2012); „Drewno i farba”, Galeria Promocyjna Centrum Sztuki SOLVAY, Kraków (2011); „elektryczny Pastuch na Sprzedaż” I Wystawa Krów z Kuratorem”, Weargasm Concept Store, Rzeszów (2011); „Malizny wszelakie”, Galeria Korek, Krasne (2011); „Fetysze”, Międzynarodowy Festiwal Folkowy, 20. Mikołajki Folkowe, ACK UMCS „Chatka Żaka” Lublin (2010); „Obrazotapeta”, Laboratorium Twórcowni Manufaktura Tworów, Rzeszów (2010); „Tam gdzie krowy mówią dobranoc”, Galeria Sękowa, Uniwersytet Ludowy Rzemiosła Artystycznego w Woli Sękowej (2010) „Fetysze”, Biuro Wystaw Artystycznych, Rzeszów (2009); „Pastuch - wystawa malarstwa „, Międzynarodowy Festiwal Folkowy, 18. Mikołajki Folkowe, ACK UMCS „Chatka Żaka” Lublin (2008); „16 cegieł”, „Rekwiem dla Cegielni”, Cegielnia Haczów (2008); „Každy obraz ma swój zapach”, Galeria Teatru Maska, Rzeszów (2006)

Nagrody i wyróżnienia: II Nagroda: Ulica Themersonów 4, Płocka Galeria Sztuki, Płock (2017); Wyróżnienie Honorowe: 44. Salon Zimowy w Mazowieckim Centrum Sztuki Współczesnej, Ogólnopolskie Biennale Sztuki, Radom (2016); I miejsce: 30. Ogólnopolska Wystawa Twórczości Pedagogów Plastyki w WDK w Rzeszowie (2016); Wyróżnienie Honorowe Jury: XXIV Festiwal Polskiego Malarstwa Współczesnego, Zamek Książąt Pomorskich, Szczecin (2012); Honorowe Wyróżnienie: VII Międzynarodowe Biennale Miniatury, Częstochowa (2012); II Miejsce: 28. Ogólnopolska Wystawa Twórczości Pedagogów Plastyki WDK (2012); Wyróżnienie: Ogólnopolska Wystawa Filmowa „Bazar Sztuki”, Sanok (2011); Wyróżnienie: „Przegląd Sztuki Młodych” Podkarpacki Festiwal Sztuk, Rzeszów (2010) Laur Studentów: „Student Roku”, Uniwersytet Rzeszowski (2008); Wyróżnienie: Ogólnopolski Konkurs Fotograficzny „Kobieta wolna, kobieta niezależna”, Galeria Fabryka Trzciny, Warszawa (2007); Laureat Nagrody: „Młody Talent” Prezydenta Miasta Rzeszowa (2005).

Wiatr jest głównym tematem moich prac, jak też inne składniki pogody. Intrygują mnie relacje między nimi, ich wpływ i oddziaływanie na ludzi i przyrodę.

Gradowy, 2019 - akryl na sklejkę (14 x 32 cm)

Renata Szyslak

Urodzona w 1974r. w Przemyślu. Studia w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie na kierunku: Edukacja Artystyczna w Zakresie Sztuk Plastycznych. Dyplom z malarstwa w pracowni prof. zw. Tadeusza Wiktora w 2001 roku. Obecnie dr hab. prof. UR w Zakładzie Rysunku i Kształtowania Przestrzeni Instytutu Sztuk Pięknych Uniwersytetu Rzeszowskiego. Należy do Związku Artystów Słowackich „C+S”. Uprawia rysunek i malarstwo.

W dorobku artystycznym 42 wystawy indywidualne (min. „Informelle Eruption”, Galerie Kunsthalle, Bielefeld, Niemcy) oraz udział w kilkudziesięciu wystawach i konkursach ogólnopolskich i międzynarodowych w kraju i za granicą, min. w Wielkiej Brytanii, Belgii, Słowacji, Czechach, Włoszech, Francji, Niemczech, Rosji, Litwie, Grecji, Ukrainie, Chorwacji, Tunezji i Serbii. Od wielu lat bierze udział w plenerach międzynarodowych w kraju i za granicą. Laureatka kilku nagród i wyróżnień krajowych i międzynarodowych, min. Grand Prix Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Międzynarodowego Triennale Malarstwa Regionu Karpat - Srebrny Czworokąt 2012.

Swoje prace prezentowała min. w „East Art. Open”, Cueb Gallery, Londyn (2015r), Centrum Kultury, Hajduboszormeny, Węgry (III nagroda w ramach konkursu międzynarodowego pleneru, 2016), „Biedermeier C+S”, Galeria Sarisska, Preszów, Słowacja, (2017), „Autoportret Intymny”, polsko-ukraiński projekt, Muzeum Idei, Lwów, Ukraina (2017), Międzynarodowe Triennale Malarstwa Regionu Karpat Srebrny Czworokąt / Znaki Europy (2018) „Ex Exhibition” Izłozba Slika Ukrajinskih i Poljskih Umjetnika , Galeria Zadar, Zadar, Chorwacja (2019), „Art Without Border”, Gallery Yahiya Palmarium, Tunis, Tunezja (2019), Muzeum Wojtecha Loffera, Stare Miasto, Koszyce (2020), Postcards From Poland, Traveling Gallery, San Juan, Puertografico (2020), The International Painting Biennial, Chisinau 2021 Under the patronage of Ministry of Culture of Republic of Moldova.

W swojej twórczości szukam ciekawej formy struktur uwikłanych grą materii. Pełnią one funkcje znaczeniowe, symboliczne, mają zdolność imitowania obiektu bądź przekazywania znaczeń. Rekonstruuje strefę zewnętrzną, łącząc ją z wewnętrznym światem, który - będąc zredukowany do elementów koloru i formy - wcale nie traci na wyrazistości, a jego oddziaływanie ulega intensyfikacji. Piękno, które objawia się w brzydocie porzuconych, wygnanych przez czas matryc - elewacji przyjmuje inną postać w dziele sztuki. Stare mury, odpryski wiekowych ścian nie są już zniszczonymi i niepożądanymi obiektami, lecz bytami, samoistnie funkcjonującymi znakami, częściowo uwolnionymi z hierarchii odniesień, wkraczającymi w obszar abstrakcyjnego obrazowania. Poprzez sztukę podejmuję próbę przezwyciężenia czasu, wysiłek zatrzymania tego, co przemija, połączenia przeszłości i teraźniejszości. Pamięć zakłada swoisty akt odkupienia, zapomniane zostaje ocalone. To, co się zapomina ulega odrzuceniu. Zapomniane, ukryte, odrzucone wydobywam, ujawniam, ocalam od zapomnienia. Ofiarowując uwagę nadaję im dalsze istnienie, podnoszę do rangi „godnego zauważenia”.

Signs of Life, 2021 - technika mieszana / płótno (110 x 100 cm)

Piotr Woroniec Junior

Urodzony w roku 1981 w Rzeszowie. Absolwent Instytutu Sztuk Pięknych Uniwersytetu Rzeszowskiego. Dyplom uzyskał w 2005 w pracowni malarskiej prof. zw. dr hab. Ireny Popiołek-Rodzińskiej. Obecnie wykładowca w Zakładzie Malarstwa rodzimej uczelni. Od grudnia 2014 pełni funkcję Prezesa Związku Polskich Artystów Plastyków Okręgu Rzeszowskiego. W 2018 otrzymał tytuł doktora na Katowickiej Akademii Sztuk Pięknych w dziedzinie; Sztuki Plastyczne pod opieką promotora prof. Janusza Karbowniczka. Brał udział w kilkudziesięciu wystawach krajowych i zagranicznych. Wielokrotnie nagradzany i wyróżniany.

Laureat m.in.: 2021 - wyróżnienie honorowe w Konkursie „Obraz , Rysunek ,Grafika ,Rzeźba roku 2021, BWA Rzeszów; 2020 - wyróżnienie honorowe w Konkursie „Obraz , Rysunek ,Grafika ,Rzeźba roku 2020, BWA Rzeszów; 2010 - Grand Prix na X Międzynarodowym Jesiennym Salonie Sztuki „Homo Quadratus Ostroviensis”, Ostrowiec Świętokrzyski; 2010 - Grand Prix w Przeglądzie „Wschód sztuki - Sztuka Wschodu” , Rzeszów; 2010 - I Nagroda XI Biennale Plastyki Krośnieńskiej - BWA Krosno; 2008 - I Nagroda Marszałka Województwa Podkarpackiego za obraz „Z podróży”, BWA Rzeszów.

Autor kilkunastu indywidualnych wystaw m.in.: 2021 - Synergia - BWA Rzeszów; 2019 - „Kształt różnicy” BWA Krosno.; 2018 - „Alt-realizm” Pragaleria, Warszawa; 2018 - „Voltage”, BWA Rzeszów; 2017 - „Piotr Woroniec jr / Malarstwo”, Galeria r_z ,Rzeszów; 2014 - „Modele zastępcze”, BWA Sanok; 2010 - „Surdus-Głuche”, Centrum Sztuki Współczesnej Solvay w Krakowie.

Swoją udział zaznaczył w prestiżowych wystawach: 2021 - „Quadro art” w Łodzi; 2020 - Międzynarodowe Triennale Miniatury w Częstochowie; 2019/2016/2013/2010 - Triennale Polskiego Malarstwa Współczesnego w BWA Rzeszów; 2018 - Ogólnopolskie Biennale Sztuki „45 Salon Zimowy „ w Radomiu; 2018/2012/2009 - Międzynarodowe Triennale Malarstwa Regionu Karpat - Srebrny Czworokąt; 2016 - Nowe Ilustracje - Galeria Asenał w Białymstoku; 2014 - I Konkurs im. Leona Wyczółkowskiego w BWA Bydgoszcz; 2011 - VI Międzynarodowe Biennale Malarstwa i Tkaniny Unikatowej - Barwy i Faktury; 2010 - Festiwal Polskiego Malarstwa Współczesnego w Szczecinie; 2010 - 8Triennale Małych Form Malarskich w Toruniu; 2009 - „Quadro art” w Łodzi.

Ważniejsze wystawy zagraniczne: 2010/11 - „Kolory Podkarpacia” z cyklu Młode Malarstwo Polskie - Galeria Beletage, Nuremberg, Saarbrücken - Niemcy; 2010 - Międzynarodowe Triennale Malarstwa Regionu Karpat - Srebrny Czworokąt, Vychodoslovenska Galeria Koszyce - Słowacja, Deri Muzeum w Debreczynie - Węgry; 2006 - We art Gallery - Londyn.

Udział w wielu wystawach, plenerach, festiwalach interdyscyplinarnych oraz projektach międzynarodowych jako uczestnik, kurator i inicjator m.in. Europejski Stadion Kultury; cykliczne projekty Plac Sztuki w latach 2012-2014; Kultura od Kuchni - 2014/16; Art&Science; Topografia wolności; Śląski Kafka; Szymb-art 2011/16; Mur-art 2015; UNESCO - art 2020.

„Wielowątkowy zamysł przedstawienia nurtujących mnie problemów to zderzenie wizji życiowej, treści i czystej artystycznej formy malarskiej. Poprzez taką koncepcję prawda o egzystencji dana jest w jednym akcie w sposób zmysłowy, wizualny. Człowiek z natury lubi odbicia. Dla mnie ważne są emocje i autentyczność”.

Mapa, 2021 - technika mieszana / płótno (40 x 55 cm)

Podkarpacka Galeria Sztuki Współczesnej / Abstrakcja - Znak, Symbol, Metafora

Galeria Sztuki Współczesnej

Instytucja Kultury Województwa Podkarpackiego

T. Kościuszki 3, 37-700 Przemyśl

T: 16 / 678 38 81

E: galeria_przemysl@pro.onet.pl

www.bwaprzemysl.pl

dyrektor Janusz J. Cywicki

WOJEWÓDZTWO PODKARPACKIE

Artefakty - 21 Podkarpacka Galeria Sztuki Współczesnej

Abstrakcja - Znak, Symbol, Metafora

Kurator - Piotr Wójtowicz

Elżbieta Cieszyńska

Marek Haba

Mariusz Kościuk

Maciej Majewski

Marek Adam Olszyński

Tomasz Rolniak

Renata Szyszlak

Piotr Woroniec Junior

Galeria Sztuki Współczesnej w Przemyślu

17.12.2021 - 12.01.2022

Koncepcja projektu, redakcja, opracowanie graficzne katalogu

Janusz J. Cywicki

Przygotowanie do druku

ARW JM

Druk

RS DRUK Rzeszów

ISBN 978-83-66390-10-2

**Elektromontaż
Przemyśl**

ELEKTROMONTAŻ RZESZÓW

Spółka z o.o. w Przemyślu

3-go Maja 52, 37-700 Przemyśl

T: 16 670 7570, T/F: 16 670 5618

E: przemysl@elmont.eu www.przemysl.elmont.eu

Hotel Accademia

Wyb. Marszałka J. Piłsudskiego 4, 37-700 Przemyśl

NIP: 661-236-93-37

T: 16 676 11 11 T/Fx: 16 676 11 13

E: przemysl@hotelaccademia.pl

sponsorzy Galerii

